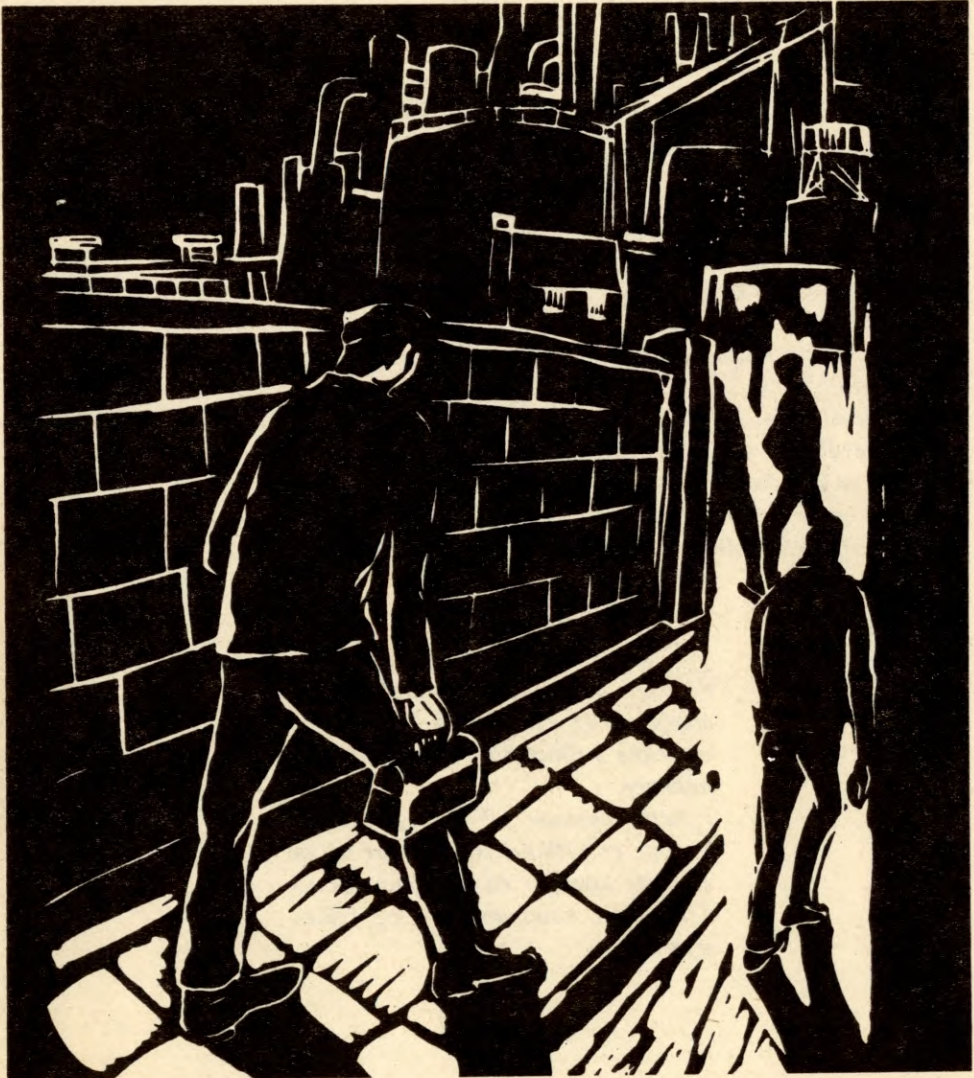

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP(m-l)

September 9/74.

Innhold

LEDER:

La oss verve 2500 abonnenter til Klassekampen	s. 3
Innen nyttår – 75 000 kroner	s. 6
Nordisk ML-møte forberedes	s. 9
Forholdet til MLE i Danmark	s. 9
Skoleringskampanje i grunnkurs 2	s. 13
Sovjet, et fascistisk diktatur av Hilter-typen	s. 16
Boikott avSV-lister?	s. 19
Kommunevalget	s. 19
Styrk utbredelsen av KK blant folket!	s. 23
Fram for en kommunistisk militærtjeneste	s. 24
Slutt opp om Kulturfronten	s. 26
Støtt det chilenske folkets kamp mot fascismen	s. 27

På grunn av det omfattende stoffet om årsplanen og studiesurset, er dessverre en rekke artikler blitt skjøvet til neste nummer.

I neste nummer vil det blant annet komme en artikkel som tar for seg de viktigste lovregler en må kjenne til når det gjelder kommunestyre og fylkestyrevalg.

Leder:

La oss verve 2500 abonnenter til Klassekampen

11. september 74 – 8. mars 75: LA OSS VERVE 2 500 ABONNENTER TIL KLASSEKAMPEN! Fram for løssalg i boligstrøk og på arbeidsplasser!

Politisk Utvalg har beslutta at det må ryddes god plass i tida framover for ei ny kampanje for Klassekampen.

MÅL: 2 500 nye abonnenter. Økt løssalg.

Kampanjen lanseres utad i Klassekampen 11. september, og skal avsluttes 8. mars 1975!

FEM GODE GRUNNER FOR EN NY VERVEKAMPANJE.

(1) VI MÅ UT MED KOMMUNISTISKE IDEER, AVISA BETYR MYE FOR MASSENE OG PARTIET!

Skal arbeiderklassen rykke framover og ikke bli avspora i kampen, veit vi at kommunistisk propaganda og agitasjon for dagskamp og revolusjon må til. Den politiske linja betyr alt, sier Mao Tsetung. Men den må ut til arbeidermassene. Stadig mer! Klassekampen er partiets eneste avis som kan presentere denne politikken. Det er sagt før, men bør gjentas: Avisa er et nøkkelledd i partiets arbeid. Den betyr

svært mye for den oppfatninga som arbeidsfolk får av partiet. Den bidrar til å rekruttere nye medlemmer og venner. Den betyr svært mye i kampen mot opportunisten. Den er viktig for å binde partiet sammen over hele landet. Hva om Klassekampen plutselig forsvant? Ja, da ville vi nok skjønne enda bedre hvor viktig denne avisa er for partiets indre liv og i massekampen. Kort sagt: Den må styrkes, og spres til enda flere.

(2) KLASSEKAMPEN ER EI BRA ARBEIDERAVIS!

Visst har den mangler, ulike stoffområder må styrkes, sidetallet økes, osv. osv. Men at den er innretta stadig mer på arbeidsfolks behov og interesser, det finnes det ingen tvil om. Det mener folk langt inn i SV også. Finnes det noen annen avis i Norge som arbeider for å knytte til seg arbeider-korrespondenter?

Som støtter arbeidsfolks kamp konsekvent – i tariffoppgjør og dyrtid? Som arbeider målretta med å reise kampen mot sosial-imperialismen og begge supermaktene? Som dunderer løs på AP-regjeringa og høyre-sosialdemokratiet? Som slåss mot revisjonismen og alle former for reformisme i arbeiderbevegelsen? Nei, bare en. Den er rett og slett aleine i Norge om å stå på disse standpunktene. Nok et argument for å styrke avisa!

(3) GI IKKE DEN NYE SV-AVISA ET SEKUNDS FRED!

SV-ledelsen har kranglet seg fram til en avis-plan som akkurat nå ser slik ut: »Orienten» eller »Fritering» ser dagens lys mars/april 1975. Partiet skal jo stiftes i mars – om alt går som SVs landskonferanse i april vedtok. Opplaget mener de sjøl skal ligge på 26 000 når de begynner. (Friheten har et virkelig opplag i dag på

6 500, Orientering omlag 16 500). Det blir enten ei ukeavis, eller kommer ut to ganger i uka. Dersom en gang: 28 sider – med fire - fem sider reklame. Dersom to ganger: 12 sider og 24 sider. Takket være AP-regjering og stat høver de inn 1 million i statsstøtte nå.

Kort sagt: De får en del mer å rutte med i denne avisa. Den får ikke et altfor stort forsprang til Klassekampen i sidetall ol. Men: Er det noen av oss som trur at det blir ei bra og revolusjonær avis ut av to aviser som syder og bobler av revisjonisme, reformisme, sosial-demokratisme ?? Så visst ikke. SVs planer skal ikke bestemme AKPs. Men det ville være dumt å ikke ta hensyn til hva SV gjør. For arbeiderklassens interesser vil bli skada om ei verre og større SV-avis får lov til å gå sitt eget løp. Her gjelder det å rykke fram i tide. Hvorfor vente til etter at SV-avisa er et faktum (om de blir enige) med å styrke Klassekampen? Nei, la oss slå til før!

(4) STYRK KLASSEKAMPENS ØKONOMI! (OG KANSKJE BLIR DET 20 SIDER).

Avisa har verken stat, storkapitalister eller utenlandske kilder som fikser økonomien. Det er så sant som det er sagt tusen ganger før: Bare inntektene fra salget bærer avisa oppe. Om avisa skulle få noen drypp fra staten i form av kunngjøringsannonser så vær trygg: Slike penger brukes ikke i driftsbudsjettet. De kan brukes til investeringer ol. – og sees på som uventa »gaver».

De fleste som jobber i borgerlige avis-redaksjoner og i grafiske bedrifter skjønner ikke at avisa er i stand til å bære seg økonomisk uten statsstøtte ol. Til det er det å si: Dels skjønner en del av dem det viktigste poenget: Takket være hjelpa

av partimedlemmer og venner rundt om i landet er det mulig å drive avisa i dag. Medlemmer og venner skriver gratis, foto-utgiftene skjæres ned pga. mye dugnad, folk jobber på dugnad når avisa sendes ut,, tegnere jobber gratis, få hever lønn, folk sender inn penger til støttefondet, osv. osv. At massene er de virkelige heltene skjønner verken borgere eller de i opportunistenes rekker som sjøl gjør seg avhengig av stat, storkapital og kanskje litt mer. At vanlige arbeidsfolk skjønner det – uten tvil. Bare vi forteller dem om avisa og skaffer dem den! Utgiftene i redaksjon og distribusjon holdes nede med hard hand – tross kraftig prisøkning på porto, papir, sosiale utgifter, trykkeri osv.

Det er klart at økonomien er stram som en felestreng akkurat nå. Uten en kommunistisk disiplin og kampvilje ville det neppe gått bra. De faste utgiftene til trykkeri og postvesen er store. Men inntektene kan gå i været for hver 1000 eksemplarer vi klarer å øke opplaget fra nå av.

Og det kan bety at Klassekampen kan starte med 20 sider når kampanjen er slutt. Det ville være uansvarlig å love det nå. Men muligheten er der. Og da ligger ikke SV-avisa så veldig langt foran i sidetall.

(5) AVISA MÅ BESKYTTES BÅDE NÅ OG I HARDERE TIDER!

I dag lever vi under et borgerlig diktatur med visse borgerlig-demokratiske rettigheter. AKP er et lovlig parti, Klassekampen ei lovlig avis. Utmerket, uansett hvor slitte og uthula rettighetene er – de skal beskyttes og brukes, i dagskampen, for revolusjonen. Men borgerskapets diktatur kan ta andre former i framtida. Vi har ingen garanti mot et fascistisk mili-

tærkupp i Norge. Da har både kommunistiske og progressive partier og aviser ytterst dårlige livskår. Vi trenger heller ikke å tenke oss inn i fasciststaten: Herskerklassen kan stramme til på om på. Det kan bli vanskelig å sende ut avisa med det statlige postvesenet, papir og reservedeler til trykkeriet holdes tilbake, deler av redaksjonen blir putta i fengsel dann og vann og flere Wintex-avsløringer blir for plagsomme for storborgerskapet. Svenske kommunistaviser fikk distribusjonsforbud i det »nøytrale» Sverige under deler av krigen. Da en revolusjonær arbeider som sympatiserte med det vest-tyske ml-partiet KPD(m-l) ble drept i en demonstrasjon for et par måneder siden, stoppa myndighetene KPD(m-l)s avis Roter Morgen da den fortalte sannheten om det som skjedde. (Riktignok »bare» for to nummer). Er det umulig å tenke seg at nye lovforslag i Norge forbyr kommunistisk propaganda på visse arbeidsplasser »av hensyn til sikkerheten»? Osv. osv.

Vi ønsker å kjempe mot ei slik utvikling. En kamp mot dette betyr også at vi forbereder oss på at det kan bli slik. Og hva betyr dette for avisa Klassekampen i dag: At avisa spres til stadig flere arbeidsfolk og vinner sympati blant massene. Og at partiets medlemmer beskytter avisa – gjennom salg, abonnementsverving, agitering for avisa, osv. Den beste beskyttelsen er at Klassekampen blir brukt og støtta av arbeidsfolk, at medlemmene arbeider aktivt på flere enn en måte med å utbre avisa. Abonnementsverving er særst viktig, økt løssalg også.

Fem gode grunner!

MÅLET?

(1) 2 500 nye abonnenter innen 8. mars. Det betyr godt over 100 hver uke. Kan-

skje kunne vi klare enda mer, men partiet har enda liten erfaring med slike kampanjer.

Kampanjen i fjor viste at vi mangla en del erfaring. Nå burde vi klare det mye bedre. Gjennom grundige politiske diskusjoner, god ledelse av kampanjen på alle nivåer, og kamp for å fylle fylkesvise og lokale målsettinger, skal vi klare denne kampanjen godt!

(2) Økt løssalg rundt om i landet. Det øker spredninga, og øker inntektene kraftig. Det knytter flere kamerater sammen med avisa. Det knytter ikke minst flere venner til avisa og partiet. Det selges en del aviser rundt om i dag. Men ikke overvettes mye. Det er på tide å gjøre noe nytt med ukeavisa: Vi må prøve å øke det systematiske salget, særlig i boligstrøka og på arbeidsplassen. Bolig- og bedriftssalg av Klassekampen må være systematisk. Personlige kontakter knyttes. Skritt for skritt vil dette spre avisa på en måte som vil styrke ikke minst partiet kraftig.

Etter 8. mars bør erfaringene oppsummeres, og nye planer legges for hvordan løssalget av ukeavisa skal være seinere.

Mye kampanjer? Kampanjer blir vi ikke kvitt!! De er nødvendige, de er bra om vi gjennomfører dem på en skikkelig måte – på et politisk riktig grunnlag. De kommer til å fortsette langt inn i proletariatets diktatur! De er en viktig metode å føre klassekamp på, en konsentrert anstrengeelse for å oppnå viktige politiske mål.

Kampanja er viktig i ei tid hvor arbeidsfolk har bevega seg til venstre – vekk fra høyresosialdemokratiet. Og så kommer en bevegelse med revisjonister og sosialdemokrater i spissen og prøver å fange opp denne bevegelsen. Pinadø om det skal skje uten sverdslag. Skal kampen mot imperialismen og monopolkapitalen gå framover, må vi også slåss innbitt mot opportunisten. SV-ledelsen oppfører seg i dag som et regjeringsparti uten taburetter. La dem ikke få fred i kampen om taburettene. For den kampen vil de nok føre – som deres åndsvenner i Portugal, Frankrike, Danmark, Spania og mange andre steder.

LA OSS SETTE I GANG MED Å STYRKE AVISA!

Innen nyttår — 75000 kroner

ET FØRSTE SKRITT PÅ VEIEN TIL ET ROTASJONSTRYKKERI !

AKPs Politiske Utvalg har beslutta at det skal gjennomføres en ny økonomikampanje i høst.

MÅL: 75 000 kroner.

AVSLUTTA: innen nyttår.

Men dette er ikke hvilken som helst kampanje. Etter grundige diskusjoner oppfordres partiets medlemmer: La oss ta det første skrittet på veien til et strategisk mål for AKP: Å bli fullstendig sjølberga i trykking av propaganda, avisa, løpesedler osv. Kort sagt: Et rotasjonstrykkeri!

HVORFOR ER ROTASJON SÅ VIKTIG?

HVORFOR STARTE AKKURAT NÅ?

Sjølberging er et grunnleggende prinsipp i partiets politikk på alle områder. Men vi er ikke sjølberga i dag når det gjelder trykkeri. Gamle gode Duplo vokser sikkert og bra i nye lokaler. Nye maskiner er på plass. Partiets propaganda trykkes her. En del av Oktobers titler også, og en del av de progressive frontenes publikasjoner. Men for det første er det nokså trangt i køen i dag. For det andre vil den kommunistiske og progressive bevegelsen vokse, behovet for trykking vil vokse. For det tredje: Klassekampen trykkes i k k e på eget trykkeri i dag.

Hva betyr dette – på kort og lang sikt? At vårt eget trykkeri må bygges kraftig ut. Kapasiteten er for liten i dag. Og – i en skjerpå klassekamp kan vi sjølsagt ikke rekne med at borgerlige trykkerier fikser sakene for oss. Heller ikke for progressive fronter, streikende arbeidere, osv. Disse frontene og arbeidsfolk som er i kamp har sjøl interesse av at det finnes et trykkeri som de virkelig kan stole på. Og de gror ikke på trær!

Hvorfor akkurat rotasjon er så viktig?! Duplo spyr ut mange og bra publikasjoner. Men – kapasiteten er og blir for liten. Et eksempel: Klassekampen trykkes på rotasjon, på Samhold-Velgerens trykkeri på Gjøvik. 16 000 eksemplarer trykkes på litt over e n time. Jo høyere opplag, desto billigere med slik hastighet. Duplo har foreløpig maskiner som »tar et flak av gangen» – for å si det riktig grovt! (ark-offset). Det tar tid: Om Duplo skulle trykke Klassekampen i dag, ville det ta ømlag tre dager. I en akutt krisesituasjon ville det gå. Men det krever mye, er dyrt, – og skyver mange andre oppdrag i bakleksa

Rotasjonstrykkeriet øker kapasiteten enormt. Klassekampen som ukeavis kunne trykkes som en leik. Grunnlaget for trykking av ei dagsavis er lagt – om partiets medlemmer seinere en gang skulle bestemme at det er riktig og mulig. Fronter og streikende arbeidere veit at e t t trykkeri i alle fall ordner saka – om alle andre krefter vender fingeren ned.

A l t peker i e n retning: Dette rotasjonstrykkeriet m å vi ha! ! På lang sikt – og på kort sikt. Et eksempel: Klassekampen trykkes på et borgerlig trykkeri som eies av Senterpartiet og DnF. Forholdet til arbeidsfolka er utmerket. Samarbeidet med ledelsen har gått ok. Men nå skal rotasjonsmaskinen selges, og samarbeid innledes med Lillehammer-Tilskueren. Klassekampen skal trykkes på Lillehammer fra høsten. Men det kan også skje at hele den tekniske avdelinga selges. Arbeiderne vil ikke, Klassekampen støtter dem konsekvent. Klassekampens kontrakt holder ni måneder, og det er tid til å finne et nytt sted å trykke i verste fall. Men kort sagt: Klassekampen skjerpes, også på kort sikt lever Klassekampen et utrygt liv i et borgerlig trykkeri. Derfor er kampen for rotasjonstrykkeri også e n d a g s - k a m p . Forholda blir sjølsagt mye verre under fascismen – et rotasjonstrykkeri av Duplos støpning vil neppe få det lett! Men disse problemene løser vi i hvert fall ikke med å være avhengige av borgerlige trykkerier i d a g !

Vi har ingen tid å miste. Alle andre veier fører enten saktere framover eller ut over sidelinja. Derfor bør vi starte nå.

Det er også viktig å få unna det meste av kampanjen så tidlig som mulig på høsten, bl.a. for å rydde av vei for en konsentrert innsats om verve-kampanjen til Klassekampen. Derfor kommer kanskje økonomi-kampanjen noe brått på og tid-

kan gå fortere enn vi trur i dag. Men vi kan sette på delmål framover, og sette i gang kampanjer for å oppnå disse. I et rotasjonstrykkeri trengs så mye: Settemaskiner, fotoutstyr, opplæring og ansettelse av nye kamerater, osv. Ikke bare trykke-maskinen. Det er umulig å samle inn alle pengene på kort tid og bygge et slik trykkeri i en sveip.

De 75 000 kan sjølsagt ikke saltet ned på kistebunnen. De må settes inn i tiltak som bidrar til å styrke trykkeriet. Allerede i dag foreligger ulike planer for første etappe. Men det ville være feil i dag å binde seg eksakt til innkjøp av den eller den maskinen, ol. Det må ikke minst folka på trykkeriet finne ut av i løpet av høsten. Men ett er sikkert: de 75 000 skal bringe oss et skritt nærmere rotasjonstrykkeriet! Etterhvert vil det også sikkert bli mulig å satse på en bestemt maskin som mål for ei kampanje – allerede når kampanjen starter.

Kamerater! Dette trykkeriet trenger vi – problemet er ytterst konkret, til å ta og føle på. Vi må legge skuldra til alle sammen for å løse det. Ta ikke bare penger fra egen lomme. Prat med arbeidskamerater, skolekamerater, venner, familie. Forklar politikken bak det hele. Det vil gjøre det til noe mer enn ei kronerulling!

Vi trenger slike kampanjer. Ikke bare i dag, men gang på gang. Planmessige, grundig og rolig gjennomførte kampanjer må til for å styrke det kommunistiske

lig på høsten. Vi tror likevel at dette er den beste løsninga.

ER VEIEN LANG FRAMOVER?

Kampanjen for rotasjonstrykkeri må ta tid. En vanlig og »billig» rotasjonsmaksin koster i alle fall 700 000 kroner. Brukte maskiner kan sjølsagt fås billigere. I tillegg kommer mye ekstra utstyr i sjølve trykkeriet. Sikre lokaler må også skaffes.

Derfor: Det er umulig å bestemme i dag når ei slik kampanje kan avsluttes endelig. Mye bestemmes av klassekampen. Vi må ta ett skritt om gangen. Om vi i dag ikke veit hvor mange skritt som må tas, så er vi sikre på retningen og målet!

Det kan ta flere år før vi er ferdige. Det partiet steg for steg, og dermed den revolusjonære massebevegelsen. I forbindelse med den forrige kampanjen ble det sagt en del om at det nye kontingentsystemet skulle gjøre det mulig å slippe av på økonomi-kampanjer seinere. Dette trur vi er helt feil. Økonomi-kampanjer er ikke bare å trekke penger ut av egen lomme. Det er politisk massearbeid i første rekke. Det skal og må være, et mål at stadig flere vanlige arbeidsfolk ikke bare støtter politikken vår i tariff, mot supermaktene, osv., men også støtter partiet med penger. Dette er et spørsmål som går langt ut over parti-kontingenten.

Et skritt på veien fram mot rotasjonstrykkeri – i løpet av høsten 1974!

NORDISK M-L MØTE FORBEREDES

De kommunistiske partiene og organisasjonene i Danmark (KFML) Finland (ML-gruppene) Færøyene (Oyggjaframi(m-l)) Norge (AKP(m-l)) og Sverige (SKP) har på ledelsesplan innledet organisert utveksling av politiske synspunkter.

Målet er når tida er moden å holde en nordisk konferanse med representanter for ledelsen i de fem organisasjonene: Det som skal diskuteres er bl.a. de nordiske lands stilling i verden mellom supermaktene USA- imperialismen og sosialimperialismen. De fem planlegger fram til konferanse å utarbeide en felles resolusjon om dette og kanskje også andre spørsmål. AKP(m-l) har kameratslige forbindelser med en revolusjonær, men ikke marxist-leninistisk organisasjon på Island, Det Sosialistiske Kampforbundet. Denne organisasjonen deltar ikke i forberedelsene.

At arbeidet med en slik konferanse er kommet i gang, er et resultat av at den nye kommunistiske bevegelsen i alle de nordiske landa har vokst seg sterkere i det siste. Derfor har også alle overskudd til å ta seg mer av de internasjonale forbindelsene, og de voksende praktiske arbeidsoppgavene øker også behovet for å samordne kreftene og utveksle erfaringer. Kontaktene har vist at enheten mellom kommunistene i norden er sterkt og kameratskapet godt. Vi håper at vi gjennom KK og TF kan få spredd mer informasjon om den voksende kommunistiske bevegelsen i våre naboland i løpet av høsten.

SK-medlem.

FORHOLDET TIL MLE, DANMARK

INTRODUKSJON TIL BREVET OM BRUDD MED MLE

I 1968 ble vår danske søsterorganisasjon KFML opprettet. Marxist-leninistene i SUF hadde kontakt med dem fra starten og kontakten har vært god i alle år siden.

I 1972 orienterte en del av lederne i »slumstormerne» i København seg i retning marxismen-leninismen. »Slumstormerne» var en slags front, lenge med et anarkistisk og pratisistisk preg, som okkuperte hus for husløse. En gruppe blei

danna med navnet BO(m-l) – i begynnelsen med et bra forhold til KFML. I samråd med danske kamerater oppretta MLG uformelle kameratslige forbindelser med BO(m-l).

Høsten 1972 blei BO(m-l)s forhold til KFML dårligere. Kameratene i BO(m-l) gjorde en rekke feil. De skiftet navn til Marxist-leninistisk Enhetsforbund og gjorde MLE til en organisasjon som konkurrerte med den allerede 4 år gamle KFML, i steden får å kaste kreftene inn der. De gjorde også andre feil. Bl.a. hadde MLE en tendens til å overføre norske

modeller blindt på Danmark, som gang på gang blei kritisert fra den norske ledelsen.

KFML var hele tida MLGs/seinere AKP (m-l)s eneste offisielle søsterorganisasjon i Danmark. Men vi beholdt likevel den vennskapelige, uformelle kontakten med MLE.

Grunn: at vi likevel mente at kameratene i MLE oppriktig ønsket å være marxist-leninister. De forsikret om at de ønsket enhet med KFML. De støttet noen viktige initiativer fra KFML, f.eks. Rød 1. maj 1973. Vi mente det ikke var AKP(m-l)s oppgave å blande seg inn i situasjonen i andre land, forholdt oss passive og beholdt kontaktforholdet med de to organisasjonene som før.

AKP(m-l) har mottatt interne debatt-innlegg i MLE. De viser at en ny ledelse tok over våren 1974. Politikken som MLE fører utad etter dette er i strid med marxismen-leninismen. 1. mai er et eksempel. Et annet er at MLE-ledelsen har oppfordret de tre partiene SF, DKP og VS til å slutte seg sammen etter mønster av norsk SV. Ledelsen unnskylder DKP og legger samtidig opp en kollisjonskurs med KFML. Det er riktig å kalle dem venstre-revisjonistisk. Debatt-

innlegg viser at det er uenighet og kamper om en ny linje innad i MLE.

Dette har gjort det nødvendig å bryte den uformelle forbindelsen med MLE: Denne forbindelsen har ikke lengere interesse for oss ettersom vi ikke lenger kan se MLE-lederne som folk som forsøker å være marxist-leninister, men som revisjonister. Den kunne bare skade ml-bevegelsen i Danmark ved å gi inntrykk av at det var likegyldig for oss i AKP(m-l) om vår søsterorganisasjon KFML blei angrepet.

Den kunne også brukes til å gi medlemmene i MLE et falsk inntrykk av at vi syntes ledelsens linje var OK. I begynnelsen av juli sendte vi dette brevet for å begrunne bruddet for ledelsen i MLE.

Tross MLEs høyreutvikling er det vårt inntrykk at situasjonen i Danmark er meget positiv. Vår søsterorganisasjon KFML har gått veldig raskt fram i det siste året, og aldri hatt så stor styrke og innflytelse som nå. Sjøl om KFML ennå ikke er noen stor organisasjon så er den velprøvet og erfaren og med alle muligheter til å gå raskt framover mot dannelsen av parti i Danmark.

Sentralkomiteen,
MLE – København.

Vi gjør oppmerksom på at AKP(m-l) nå avbryter alle forbindelser med MLE, som hadde som utgangspunkt at MLE var en del av den danske m-l-bevegelsen. AKP (m-l) kan ikke lenger anse MLE for å være en marxist-leninistisk organisasjon.

ML-bevegelsen i Norge har hatt offisielle forbindelser med KFML i Danmark helt siden stiftelsen i 1968. MLG – Norge tok opp uoffisielle kontakter med BO (m-l) (i dag MLE) ved starten i 1972. Det

er denne uoffisielle kontakten AKP(m-l) nå avbryter.

Vi gjør dette etter grundige overveielser. Særlig i det siste året har vi fulgt nøye med i den politiske utviklinga i Danmark. Vi avviser derfor påstanden om at vi ikke kjenner situasjonen. Det er nettopp ut fra en vurdering av MLEs politikk at vi ikke lenger kan forsvare å opprettholde kontakten. Det hersker full enighet om dette i partiledelsen. Det er

vår plikt å gjøre dette klart, også fordi AKP(m-l)s politikk er blitt brukt – direkte eller indirekte – til å begrunne politiske linjer i MLE.

Beslutningen bygger på at den offisielle politikken MLE har ført i den siste tida avslører to ting:

1. At MLE har slått inn på en kapitulasjonslinje overfor DKP, som fullt og helt er revisjonistisk og sosial-imperialismens politiske representant i Danmark.

2. At MLE i praksis har slått inn på en antagonistisk kurs overfor vår søsterorganisasjon, KFML.

Begge deler illustrerer klart og tydelig og på en måte som ikke kan bortforklares i MLEs linje 1. mai 1974 i København.

1. mai i København 1974.

Uansett bortforklaringer så står følgende klart:

I København gikk bl.a. disse to togene:

– Ett organisert av DKP, som politisk ble tatt til inntekt for DKP, dets ledelse og ledelsens linje. DKP er som kjent et av de mest Moskva-tro revisjonistpartier i vesten og bl.a. et av de få som støttet invasjonen i Tsjekkoslovakia i 1968.

– Ett som samsvarte med den politiske linja utformet av KFML, der VS, KFML og andre var arrangører. Dette toget gikk inn for et revolusjonært alternativ til revisjonismen i Danmark.

Stilt overfor denne klare valg-situasjonen valgte MLE å *ikke* støtte det røde toget. I stedet sa man eksternt at MLEs medlemmer skulle gå «sammen med arbeidskamerater» enten de gikk i det røde toget eller DKP-toget. I praksis er dette å likestille moskva-revisjonister og revolusjonære som «like bra» alternativer. I den konkrete situasjonen måtte det oppfattes som et slag tettet mot det

revolusjonære 1. mai samarbeidet der bl.a. KFML inngikk, og en skjønning av revisjonistene gjennom å framstille deres tog som et brukbart alternativ for marxist-leninister.

Dette er kjernen i spørsmålet. Det kan ikke endres med henvisninger til hva som skjedde på forskjellige forhandlingsmøter eller andre detaljspørsmål. Dette er den stillinga MLE tok eksternt overfor massene og de revolusjonære i København 1. mai.

I tog under ledelse av sosialimperialismens agenter

I dag finnes to imperialistiske supermakter. USA er svekket, og Sovjet representerer like stor eller større fare for angrepskrig. I AKP(m-l) tar vi dette spørsmålet alvorlig, og vi er bekymret over den veldige sovjetiske militær-opbygginga mot norden som bl.a. kameratene i SKP har dokumentert grundig. Sosialimperialistisk angrep er en dødlig fare for norden, kanskje også i løpet av få år.

I denne situasjonen er bresjnevtilhengere mindre enn noen gang noen del av den progressive bevegelsen. De er reaksjonære, pro-imperialistiske elementer på linje med tilsvarende pro-amerikanske grupper. De er fiender av arbeiderklassen, og framstiller seg som progressive gjennom svindel, uansett om de stiller riktige delkrav.

I tilfelle angrep kan de tilmed være potensielle quislinger. Nettopp slike folk sitter i ledelsen for DKP, hadde den politiske ledelsen for DKPs 1. mai-arrangement i København, og fikk det politiske utbyttet av dette toget. Dette toget skulle altså også MLE-medlemmer kunne delta i – angivelig dersom «arbeidskameratene» ville det.

Vi ser det som *politisk uantagelig* å gå med i et tog der sosialimperialismens agenter har hele ledelsen og utformer politikken til fordel for sitt parti. Dette er politisk kapitulasjon overfor sosialimperialismens danske agenter. Det er uforenlig med den kommunistiske verdensbevegelsens linje: skarp *kkamp* mot sosialimperialismens tilhengere i alle land.

Dette er et *prinsipielt* og ikke et *taktisk* spørsmål. Vi vil understreke at ml-bevegelsen i Norge aldri har gjort noe liknede: gå med i en demonstrasjon organisert og ledet av sosialimperialismens tilhengere på deres egne premisser.

Skarp kamp mot kommunistene i KFML

1. mai-politikken innebar at MLE rettet et slag mot den demonstrasjonen som fulgte den linja KFML hadde utformet. Det innledet harde offentlige angrep på KFML. Dette kan heller ikke bortforklares. KFML er den marxist-leninistiske, kommunistiske organisasjonen i Danmark, som har den linja danske revolusjonære og marxist-leninister bør forene seg rundt.

KFML har på en lang rekke områder utformet riktige linjer og vunnet framgang, f.eks. når det gjelder 1. mai 1973 og 74 og folketingsvalget 1973. Når det Moskva-revisjonistiske DKP i dag vokser, så er KFML den *eneste* danske organisasjonen som virkelig fører en omfattende prinsipiell og politisk kamp mot DKP for å stille et alternativ.

Som alle andre kommunistiske partier og organisasjoner har også KFML gjort feil. Men nettopp ved å ta oppgjør med dem, lære av dem og bruke dem til å gjøre framskritt har KFML vist seg å ha en grunnleggende riktig marxist-leninistisk

hovedlinje og ikke en grunnleggende feilaktig linje.

Alt dette er viktige resultater, som viser at KFML i praksis har tilkjempet seg plassen som den ledende danske kommunistiske organisasjon. Det er uforenlig å kalle seg kommunist og samtidig føre skarp kamp mot KFML.

Våren 1974 – og sælig i samband med 1. mai – er det blitt klart for enhver at MLE i praksis *ikke* behandler KFML som en kameratslig ml-organisasjon som man ønsker enhet med. Tvert imot: i samband med 1. mai f.eks. stiller man KFML *på lik linje* med DKP-ledelsen. Dermed likestiller man marxist-leninister og moderne revisjonister og sosialimperialismens agenter.

Følgelig gjør MLEs nåværende linje det umulig å tro at MLE kan samles med marxist-leninistene i KFML. I stedet er en periode innledet da MLE vil stå skarpt mot marxist-leninistene. En slik linje gjør det umulig for AKP(m-l) å fortsatt betrakte MLE som en marxist-leninistisk organisasjon og følgelig også at kontaktene må brytes.

Vi kan ikke ha kontakt med en gruppe som skarpt bekjemper AKP(m-l)s danske søsterorganisasjon. Ledende medlemmer i MLE veit at dette ikke er noen ny og spontan linje fra AKP(m-l)s side, men ei linje vi har hatt hele tida og gjort kjent hele tida.

Vårt brudd med MLE som organisasjon er blitt nødvendig på grunn av MLE-ledelsens prinsipielt feilaktige linjer i forhold til den moderne revisjonismen og sosialimperialismens agenter i Danmark og i forhold til KFML. Det er linjer som nødvendigvis må få konsekvenser for internasjonale kontakter. Men vi vil samtidig understreke at vi ikke dermed ønsker å angripe de enkelte aktivistene i

MLE, som subjektivt ønsker å kjempe for marxismen-leninismen—Mao Tsetungs tenkning og tjene folket.

Hilsen
AKP(m-l)
Sentralkomiteens
Arbeidsutvalg

(Kopi av dette brevet sendes AKP(m-l)s danske søsterorganisasjon KFML. Brevet trykkes i AKP(m-l)s, RU og NKS' interne tidsskrifter).

Skoleringskampanje

STUDER OG ANVEND MARXISMEN—
LENINISMEN, MAO TSETUNGS TENK-
NING!

SKOLERINGSKAMPANJE —
GRUNNKURS 2

Kamerater, partiet er i framgang og vi tar opp kampen på stadig nye områder. Vi engasjerer oss djupt i masseorganisasjonene og driver et omfattende praktisk arbeid. Men nettopp derfor trenger vi å skolere oss.

For at ikke vår praksis skal bli en blind famling i mørke, trenger vi skoling i den marxistiske teorien. Ved hjelp av den kan vi forandre en ufordelaktig situasjon til en fordelaktig, vi kan stake ut en riktig strategi taktikk og stadig være på offensiven. Det er fordi marxismen-leninismen er arbeiderklassens vitenskapelige teori.

Dette er noe alle kamerater i partiet veit, noe vi kan utenat. Men betyr det at vi tar alvorlig nok på studiene. Mange gjør nok det, men for svært mange blir det liksom alltid for mye annet å gjøre. I det lange løp vil det slå tilbake på evnene til å orientere seg i politikken, til å skjære igjennom virrvarr og kaos og trenge ned til det virkelige klasseinnholdet i en foretelse. Derfor er det et stort behov for studier i partiet. — Og derfor dette kurset.

HOVEDEMNENE ER:

- o MATERIALISMEN
- o DIALEKTIKK
- o STATSTEORI
- o IMPERIALISMEN

SENTRALKOMITEENS MÅLSETNING.

er at alle kamerater som har styreverv i partiavdelingene eller høyere tillitsverv i partiet skal gjennomgå dette kurset i høst. Videre bør eventuelt laga pålegge spesielle kamerater å delta i kurset. Forøvrig bør så mange som mulig delta i studiene. Men her må det understrekes at det er absolutt frivillighet.

Vi oppfordrer alle partiets tillitsmenn og kvinner til å slutte aktivt opp om kampanjen!

HVORFOR HAR VI LAGT OPP GRUNNKURS 2 SLIK?

Partiets grunn sirkel er blitt skapt gjennom mange år med studier. Vi har etterhvert skapt egen marxistisk litteratur som gir kamerater uten forhåndsskolering en innføring i vårt prinsipielle grunnlag.

Dette har vært et betydelig framskritt i forhold til den gangen da vi bare kunne tilby allmenne studier av en klassisk litteratur som for mange virker vanskelig. Men fortsatt er det uhyre viktig å studere klassikerne. En del kamerater har løst det ved sjølstudier, og det har blitt mer av dette etterhvert som våre bokhandler har blitt utbygd. Men sjølstudier er ikke nok, samtidig er det mange kamerater som nettopp trenger skolering og som av forskjellige grunner ikke driver noe særlig med egne studier. Derfor har det blitt et stadig sterkere behov for kollektive studier i klassikerne. Så lagde vi grunnkurs 2.

Vi kaller det grunnkurs 2 av meget bestemte grunner. For det første er det et *grunnkurs* – det er noen av de aller viktigste spørsmåla i marxismen-leninismen som behandles. Det er ikke noe avansert kurs for spesielt interesserte. For det andre kaller vi det grunnkurs 2 fordi vi anser det som en fortsettelse av grunnsirkelen – en sirkel som alle parti-medlemmer bør ha vært igjennom.

Da vi skulle velge emner for grunnkurset sto vi overfor et svært problem, begrensningas problem. Det var klart at vi bare kunne ta med et lite utvalg av emner og tekster, og derfor måtte vi gå drastisk til verks med å skjære vekk ting som vi trodde kunne unnværes i første omgang. Dette har ikke vært lett, fordi det betyr at en rekke helt sentrale spørsmål må utelates. Av ting som vi har utelatt kan vi nevne politisk økonomi og kritikken av revisjonismen, for å vise hva slags store hull som opplegget måtte få. Innafor de emnene som er reist er det mange bøker og artikler som kunne vært med, men som vi har vært nødt til å sløyfe i denne omgangen. Det som står igjen har et slikt omfang at det bør kunne leses av alle.

Når dette er sagt om begrensninga ved kurset, må vi understreke at de emnene og utdraga som er valgt er så innholdsrike at *alle* som virkelig går inn for å utdype sin forståelse for marxismen-leninismen, kan få mye ut av dem.

Grunnkurset består av seks emner, klassestandpunktet, materialismen, dialektikken, staten, imperialismen, enhetsfronten. Sentralkomiteen går inn for at de som deltar i studiekampanjen i første rekke studerer de fire midterste møtene, og eventuelt ikke mer enn det hvis dere ikke er spesielt interessert.

Disse fire møtene inneholder de viktigste teoretiske artiklene innafor kurset, og det er kanskje her de fleste vil lære mest nytt. Forøvrig er det fullt tillatt å bytte om møtene innafor ramma av de seks møtene som hele kurset består av.

Nå til en presentasjon av de møtene som vi anbefaler til studier.

HVORFOR STUDERE DEN DIALEKTISKE MATERIALISMEN?

Den proletariske verdensanskuelen kalles den dialektiske materialismen. Denne filosofien er en helstøpt enhet, fordi det finnes mange tankeretninger som enten bare er materialistiske eller bare dialektiske, og disse er derfor ikke marxistiske. Men sjøl om den marxistiske filosofien er en enhet, så er det fullt mulig å behandle materialismen og dialektikken som to forskjellige emner.

Mange undrer seg kanskje over at vi har valgt å sette av halve kurset til filosofiske emner. Er ikke filosofi noe unyttig sprøyt? Er det kanskje også noen som tenker. Men filosofien er viktig fordi den er det mest konsentrerte uttrykket for ideologiene. Til sjuende og sist er det helt avgjørende for den politikken du fører hvilken filosofi du handler ut fra. Den dialektiske materialismen er arbeiderklassens filosofi fordi den tar klassens standpunkt og fordi dens mål er å forandre verden gjennom handling. Teorien skal tjene praksis.

De siste erfaringene fra Kina, med kampanjen mot Lin Piao og Konfutse har vist oss at det er nødvendig for proletariatet å engasjere seg i den filosofiske kampen, fordi borgerskapet forbereder sine framstøt gjennom en filosofisk og

ideologisk offensiv for sine idealer. Dette skjer også i Norge hvor f.eks. småborgerlige filosofer gir ammunisjon til revisjonistiske og trotskistiske angrep på den kommunistiske linja. For å ta ondet ved rota må vi ofte gå tilbake til det filosofiske grunnlaget for disse angrepa og avsløre deres klassekarakter. Men skal vi være bevisste kjempere på dette området så trenger vi sjøl skolering.

MATERIALISMEN.

Lærer oss at det er den objektive verden som er det grunnleggende, mens våre tanker er en gjenspeiling av foreteelser i den objektive verden. Det betyr at praksis kommer før teori, og at teorien er en sammenfatning av praksis. Dette er veldig viktig, fordi dette spørsmålet skiller filosofiene og ideologiene i to store leirer, nemlig den materialistiske og den idealistiske. Idealistene hevder at tenkninga er det som er virkelig eksisterende, og at tanken kom før tingene.

Etter hvert som dere studerer litteraturen til kurset og diskuterer dette spørsmålet vil dere se at denne motsigelsen trenger inn i alt. Idealistene vil forkaste lærdommene fra praksis og preiker om at den virkelige sannheten er å finne i ideene og tankene. Derfor dyrker de »geniene» og ser ned på »den gemene hop». Her avslører den idealistiske filosofien med en gang sin klassekarakter, og det blir lett å se hvorfor arbeiderklassen må bekjempe den.

Materialistene derimot hevder at praksis er forutsetninga for teorien, og prøvesteinen for om en teori er sann eller feilaktig. Derfor er det et tvers gjennom materialistisk standpunkt Mao tar når han sier at »ekspertene er dumme, mens massene er de virkelig kloke» (sitert etter hukommelsen). Dette gjør det igjen lett å se at materialismen er arbeiderklassens filosofi, og at klassen trenger den i sin kamp.

DIALEKTIKKEN.

Mao Tsetung har gjort en betydelig systematisering av dialektikken når han sier at den er »læren om motsetningenes enhet». Dermed har han gjort dialektikken lettere tilgjengelig for timillioner av folk samtidig gjort den til et skarpere og lettere anvendelig redskap. Revisjonistene opererer med opp til seksten »dialektiske» lover som de sidestiller med hverandre. De gjør dialektikken til noe dunkelt og nesten mystisk som bare eksperter kan finne ut og inn på. Dette er et uttrykk for at de har forlatt dialektikken. I stedet for den revolusjonære teorien om at »ett deler seg i to», har de lansert den såkalte teorien om at »to forenes i ett». I stedet for læren om motsigelsenes allmenngyldighet, hevder de at motsigelsene ikke eksisterer i begynnelsen av en prosess, men først dukker opp etterhvert. De benekter videre læren om motsigelsens identitet – at sidene kan slå over i hverandre, osv.

Og hvorfor gjør revisjonistene dette? Jo, dette er en filosofisk overbygning og en rettferdiggjøring av det nye borger-skapets diktatur. I stedet for som oss å snakke om motsigelser og kamp under sosialismen, hevder de at »to forener seg i ett» og motsigelsene forsvinner. De hevder at det ikke er noen motsigelse mellom massene og det nye statsbyråkratiet, bare et skille. De nekter for at et sosialistisk samfunn kan slå over i et kapitalistisk, imperialistisk samfunn. (Loven om motsigelsens identitet er livsfarlig for de nye borgerne, derfor må de bekjempe den.)

Skulle det nå være vanskelig å se hva vi skal med studier i dialektikken? Den er lett, du er jo ingen utbytter, du kan forstå den . . .

STATEN.

Et av de viktigste angreppspunktene fra borgerlig-revisjonistisk hold mot marxismen-leninismen, er statsteorien. Vår lære om staten er en revolusjonær lære, som avslører klassesdiktaturet bak

demokrater og revisjonister til å gå fra konseptene som nettopp proletariatets diktatur.

I dag driver revisjonister over hele verden en politisk hestehandel med borgerskapet i sitt land om å få komme i regjeringsposisjon. Overfor sine velgere fra arbeiderklassen hevder de at dette er for å »utvikle samfunnet i sosialistisk retning», men leninismen lærer oss at det er umulig å reformere borgerstaten. Den er et redskap for borgerskapet som er skapt gjennom lang tid for å tjene dets interesser på alle områder av samfunnslivet. Revisjonistene, som kaller seg »leninister» er blitt reinhårige ministersosialister av det slaget Lenin gir på pukkelen i »Staten og revolusjonen».

Den aktuelle debatten bringer stadig opp som statsovertakelse, banknasjonalisering, statsinngrep osv. Vi trenger Lenins statsteori for å rydde opp i disse begrepene og sette det rette klassestemplet på dem. Det sier seg sjøl at vi står svakt i en polemikk med SV om vi ikke tilegner oss og kan anvende denne teorien. Skulle det være nødvendig å si mer om hvorfor dette emnet bør studeres grundig?

IMPERIALISMEN.

Er imperialismen bare en form for politikk som kapitalen kan velge å anvende seg av, eller kan avstå fra? Eller er

den demokratiske fasaden og oppfordrer til å knuse utsugerstaten og erstatte den med arbeiderstaten – proletariatets diktatur. Foruten navnet Stalin er det få ord som til de grader får borgere, sosialimperialismen ikke noe annet enn kapitalismen i vår tid?

Svaret på disse spørsmåla utgjør et hovedskille. For det første standpunktet går ut på at det skulle være mulig å reformere kapitalismen slik at den slutter med sin imperialismen. Det andre standpunktet går ut på at imperialismen bare kan forsvinne med at kapitalismen forsvinner.

Dette er spørsmål vi kommer inn på i forbindelse med diskusjonen om Sovjets sosialimperialisme.

Som det eneste parti i Norge har vi et konsekvent anti-imperialistisk standpunkt, og vi er de eneste som kan avsløre imperialismens karakter. De andre partiene er i varierende grad tilhengere av en eller annen imperialistisk makt, og alle sammen innbiller seg og forsøker å innbille folk at »varig fred» kan sikres gjennom »avtaler» mellom imperialistiske land. Vi kan derimot, ved hjelp av marxismen-leninismen påvise at imperialismen betyr krig. I ei tid med stor internasjonal uro trenger arbeiderklassen ei slik analyse for ikke å ende opp med å støtte den ene eller den andre imperialistiske makta.

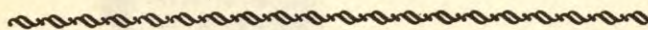
SOVJET, ET FASCISTISK DIKTATUR AV HITLER – TYPEN?

Utdrag fra sommerleiren på Brandbu

Hvem kan overbevise meg?

Jeg forbinder fascisme med den ytterste høyrefløy, den mest reaksjonære type

diktatur som er mulig. Mener derfor det er galt å kalle Sovjet en fascistisk stat(?). Mener at Sovjet kan kalles kapitalistisk, sosialimperialistisk av verste type, med

fascistiske trekk. I alle fall ikke »fascistisk stat av Hitler-typen«. Holder det ikke å kritisere Sovjets sosialimperialisme og definere betydningen av det når vi diskuterer med folk?

Er litt opptatt av hva som er taktisk riktig også. Etter 1. mai med splittelse SV/AKP (på endel steder), ble begrepet sosialimperialisme mye brukt. Mange mente at dette var et begrep som ble kjørt av »de store gutta« i AKP(m-l). Som så alle m-l-ere rundt omkring nå må sette seg ned å studere. Hva nå, om vi kommer og hevder at Sovjet er en »fascistisk stat av Hitler-typen«? Mener det er unødvendig. (opportunistisk innstilling?)

LOTTE

Siden du understreker at du forbinder fascismen med ytterste høyrefløy, betyr det at du mener at Sovjetlederne er noe annet?

OLA

Et fascistisk diktatur av Hitler-typen.

Kameratene reiser spørsmål om det er riktig å slå fast om Sovjet er et fascistisk diktatur av Hitlertypen eller ei. Dette er to spørsmål: 1) Er Sovjet fascistisk? 2) Kan det sammenliknes med Hitlertypen?

1. Flere argumenter for å kalle Sovjet fascistisk:

– Et borgerlig diktatur hvor det mangler grunnleggende borgerlige demokratiske rettingheter.

– En terroristisk forfølgelse av arbeiderklassens revolusjonære fortropp og andre progressive.

– En nasjonalistisk, storrussisk undertrykkelse av de nasjonale minoritetene.

– Brutale overgrep mot arbeidere og andre som reiser seg til kamp

– En korporativisme av Mussolines type, hvor fagbevegelsen er omvandla fra et klasseorgan for arbeiderklassen til en pådrivermaskin for å få arbeiderne til å underordne seg staten og det nye borgerskapet. Arbeiderklassen er frarøvet sin egen uavhengige organisering og underlagt en korporativ organisasjon hvor klassen er fletta sammen med bedriftslederne og statsbyråkratene.

Dette er trekk som Sovjet av idag har til felles med den tradisjonelle fascismen. Det er avgjort grunnlag for å kalle Sovjet fascistisk, og da bør vi avgjort kalle en spase for en spade.

2. Et diktatur av Hitlertypen.

Kameratene nevner at Sovjet ikke har gjort noe liknende som Hitlers massakre av 6. mill. jøder. Det er riktig, men

- Sovjet er en aggressiv krigsmakt slik som Hitler-Tyskland var det, og

– Sovjet er en aggressiv krigsmakt slik som Hitler-Tyskland var det, og på en helt annen måte enn f.eks. Franco-Spania.

–Bresjnev har fulgt i Hitlers fotspor i Tsjekkoslovakia og har holdt dette landet okkupert lenger enn selv Hitler gjorde det.

– Sovjet har støtta reaksjonære kuppforsøk i andre land, i prinsippet slik som Hitler støtta Franco. Eks. Sovjet-utdanna militære som prøvde å ta makta i Sudan, Indias aggresjonskrig mot Øst-Pakistan.

– Sovjets kanondiplomati er mer aggressivt enn det tyske, fordi det er mer verdensomspennende.

slikt angrep vil føre til at 100 – 200 mill. kinesere vil miste livet. Med andre ord: Sovjet leker med tanken om med ett slag å overgå Hitlers massakre med opptil 30 ganger. Og de ikke bare leker med tanken, de gjør praktiske forberedelser til å gjennomføre den.

OLA

Fascismen i Sovjet

Under diskusjon om den sovjetiske fascismen framkom spørsmålet om fascismens innføring og utvikling. Tradisjonelt oppfatter vi fascismen som den mest tå, brutale form for borgerskapets diktatur, som inntreer når det kapitalistiske system er i hard krise. Fascismen er borgerskapets svar på denne krise. Gjelder denne utviklingslov også for den sovjetiske fascismen? Er den et resultat av kapitalisme i krise?

Når fascismen innføres, skjer det vanligvis på en åpen og utvetydig måte gjennom drastiske innenrikspolitiske tiltak. Disse tydelige tegn gjør det enkelt å tidfeste innføringa av fascismen i et land. For Sovjets vedkommende har vi problemer med dette og stiller spørsmålet: Kan vi mer presist tidfeste innføringa av fascismen i Sovjet og hvilke konkrete endringer i samfunnsforholda kan vi belegge tidfestinga med? Stålkameratene

Fascistisk diktatur av Hitlerlypen.

Vi mener at utfra de fakta vi her har kan kalle Sovjet: kapitalistisk, fascistisk, imperialistisk.

Men for å kunne kalle det for et fascistisk diktatur av Hitler-typen, må medlemmene kunne forklare uttrykket så godt utad at folk forstår hva vi mener.

1. Vi har ennå ingen bevis for at Sovjet-regimet opererer med noen raseteori a la nazisme, og som førte til massehenrettelser. Det er nettopp dette folk forbinder med Hitler-Tyskland.
2. Uttrykket er kinesisk og beregnet på et folk som er mye mer bevisst enn det norske.
3. Videre kan ikke alltid den kinesiske

uttrykksformen direkte overføres til norske forhold (eks. papirtiger).

Gruppe 2

Ennå en gang om sosialfascisme

Jeg mener å ha påvist at Mao Tsetung ikke farer med laust prat da han kalte Sovjet for et fascistisk diktatur av Hitler-typen. Forøvrig mener jeg ikke at det er av avgjørende betydning å bruke dette uttrykket overalt. Det viktigste er at vi får fram at Sovjet er:

- statsmonopolkapitalistisk
- imperialistisk
- fascistisk og
- en aggressiv krigsmakt.

OLA

Sovjet er et kapitalistisk samfunn av en ny type.

I diskusjonen av detaljer ved det sovjetiske samfunnet bør ingen bli forbauset over å finne forskjeller mellom Sovjet og Vesten.

Vi benekter ikke at formene til dels er veldig ulike. Slik må det være fordi Sovjet har en annen historisk bakgrunn. Om f.eks. privatbilismen er lite utvikla i Sovjet, så har det historiske årsaker. Vi må evne å 'trenge gjennom overflata og påvise Sovjets kapitalistiske vesen.

Til en del ubesvarte spørsmål. Stålkameratene:

Også i Vesten er snikfascisering, uten en dramatisk omveltning over natta, en kjent sak. Det kan nevnes eksempler fra USA, Frankrike, Vest-Tyskland osv. Utviklinga i Sovjet er kommet lenger, men jeg ser ikke spørsmålet om å lete med lys og lykte etter en dato for fascismens inn-

føring som særlig vesentlig, nettopp fordi vi sannsynligvis vil se at fasciseringa har pågått over et lengre tidsrom.

Gruppe 2.

Sovjet driver faktisk en nasjonalistisk

forfølgelse av minoritetene og har vakt til livet rein rasistisk propaganda mot Kina ved å ta opp tsarens og de vestlige imperialistenes prat om den gule fare. Riktignok har de ikke gått til slike ekstreme raseteorier som Risenberg, men rasismen er de inne på.

OLA

BOIKOTT AV SV-LISTER?

Politisk Utvalgs forslag til vedtak om valget på landskonferansen vil bety at Rød Valgallianse ikke stiller i en god del fylker og kommuner hvor SV kommer til å skrape sammen en liste.

PU mener at vi under ingen omstendighet må støtte en SV-liste, men samtidig skisserer PU to linjer overfor SV:

enten a) å kjøre ut ønske om valg-samarbeid sentralt og lokalt på et skikkelig grunnlag,

eller b) å kjøre ut at i hvert fall sentralt samarbeid ikke er ønskelig eller mulig pga. SVs høyredreining.

Jeg synes disse to sakene henger nøye

sammen. Hvis b) er riktig er det klart at vi må boikotte SV-lister. Men hvis vi mener at SV er såpass bra at *vi ønsker* sentralt/lokalt valg-samarbeid, er det vanskelig å begrunne boikott overfor SV-massene på steder vi ikke er sterke nok til å stille. Hva slags valgkamp skal kamerater på slike steder føre? Legge hovedvekta på å fortelle folk at det ikke spiller noen rolle om SV eller Høyre får inn folk, eller kjøre på hvor bra politikk Rød Valgallianse har for andre fylker? Eller å la være å stemme sjøl – og ellers slappe av?

Min konklusjon er at vi må jobbe mer med analysen av hvor SV står i dag *før* vi kan ta standpunkt til taktikken.

ANTON

AKP – KLASSEKAMP ELLER PARLAMENTARISK PARTI

Dette innlegget er ei oppsummering av diskusjonen om kommunevalet i partilaget vårt i ein tettstad på Vestlandet. Vi har vurdert kommunevalet med utgangspunkt i vår eiga stode som vi trur er typisk for svært mange partilag rundt i landet.

Forslaget er idealistisk

Vi er grunnleggjande usamde i »Forslag til politikk for kommunevalet» i TF. Vi meiner forslaget er svært idealistisk fordi kommunevalet ikkje vert vurdert i samanheng med partiet sin styrke eller dei andre oppgåvene våre. Kommunevalet kan ikkje

sjåast isolert frå andre oppgåver. Opplegget i TF vil krevje svært mykje arbeid om det skal gje resultat. Forutan å ta initiativet må vi rekne med å gjøre mesteparten av arbeidet med å byggje opp frontar sjølve (røynsler frå 1. mai-arbeidet syner at ingen andre gjer det).

Vi må forhandle med einskildpersonar, parti og organisasjonar, lage program i kvar einskild kommune der vi kan stille, spreie det, sette opp lister. (Berre det å få 20 til 80 namn som representerer ulike grupper er eit svært omfattande arbeid) Og ikkje minst må vi drive ein revolusjonær og effektiv valkamp.

En svært stor del av partiet sine leiande folk vil verte opptekne med forhandlingar og komitearbeid.

Arbeidet med kommunevalet må starte ved juletider (på same tid som 1. mai-arbeidet), og i praksis vil valet vere partiet si hovudoppgåve i 1/2 til 3/4 år. Dette er eit alvorleg høyreavvik.

Dessutan –sjølv om arbeidet går betre enn venta – i kor mange kommunar kan vi greie å byggje opp ein front og få nominert ei liste? For å få samarbeid med andre må vi ha ein viss politisk og organisatorisk styrke, og utan samarbeid greier dei fleste laga ikkje å stable på beina ei skikkeleg liste.

Om vi vedtek at kommunevalet skal vere hovudoppgåva vil vi vedta ei line som høver for 1/3 av partilaga (2/3 greier ikkje å stille). Resten av partiet vil gå meir eller mindre utan leiing i dette tidsromet.

Kommunevalet i høve til andre oppgåver.

Vi har no prøvd å skissere det politiske arbeidet kommunevalet vil krevje. Dette vil opplagt svekke andre oppgåver kraftig.

Sjølv om ein revolusjonær valkamp og massekamp heng nøye saman, kan vi ikkje sitje på valmøte og fagforenings-

møte samstundes.

Vi må stille spørsmålet: Tenar det folket at vi ein del stader byggjer opp frontar som sannsynlegvis vil falle saman etter valet, eller at vi byggjer opp og styrkar eksisterande frontar, fagforeningar og masseorganisasjonar – frontar som er varige, som står for ein støyt og som ikkje er avhengige av at AKP til ein kvar til held si vernande hand over dei. Det fins fleire døme på frontar som har fått alvorlege problem når ml-arane har nedprioritert dei.

Med unntak av dei store byane ligg vi enno i startgropa når det gjeld fageleg arbeid. Vi skal utvikle og setje ut i livet eit fagleg manifest, vi skal byrje å knekke sosialdemokratiet på arbeidsplassane. Vi har enno ikkje makta å gje fagleg arbeid den prioritet det har krav på, og kommunevalet vil forverre dette.

Gjennom EEC-kampen og stortingsvalet har vi greidd å få ein del sympati og støtte for vår politikk for dagskrava. Men i dag blir arbeidet til partiet og ulike masseorganisasjonar avgrensa av ein enorm kadermangel. Dette må vi rette på, vi kan ikkje berre storme framover, vi må konsolidere framgangen og styrke partiet vårt. Sjølsagt kan vi knytte kontaktar og rekrutter gjennom ein valkamp, men vi trur røynslene frå stortingsvalet syner at dette kan gjerast betre gjennom arbeid i varige masseorganisasjonar. I ein valkamp vil vi heller ikke jobbe mest saman med dei vi helst vil ha kontakt med – arbeidarar.

Konklusjon

Vårt partilag går mot at AKP(m-l) si hovudlinje skal vere å stille til val hausten -75 pga. at vi i dag ikkje er sterke nok til å stille utan at det vil tyde ei kraftig nedprioritering og svekking av arbeidet vårt i

t.d. fagrørsla! Stoda ville vore annleis om vi hadde hatt ein gjennomprøvd fagleg politikk og om dei lokale kampoppgåvene hadde vore meir utvikla på førehand, t.d. til frontar.

Å stille til val i -75 kan bety at vi med rette vert oppfatta som eit parlamentarisk parti som preikar flott om massekamp men dreiv valkamp. Kanskje vil DNA og SV på kort sikt tene på at vi ikkje stiller (røystetal), men på lengre sikt er det AKP som vil styrke seg.

Vår line i valkampen

Vi har ikkje diskutert skikkeleg kva alternativ vi vil gå inn for ved valkampen. Vi er skeptiske til såkalla aktiv boikott – dvs. stor kampanje for å få folk til ikkje røyste. Det kan gjere skilnaden mellom SV og oss større enn reelt.

Vi må gå ut i valkampen å forklare kvifor vi ikkje stiller, at vi ikkje er sterke nok enno og at vi arbeider for å styrke massekampen som er viktigare enn noko val. Sjølv sagt må vi syne dette i praksis. Med ei slik line vil vi få diskusjon på

massekamp kontra kommuneval – ikkje AKP eller SV.

Kva skal vi svare på spørsmåle om vi vil røyste SV? Vi må avsløre »makta» til kommunestyret, vidare konkret syne til kva SV (ikkje) har utretta i dei ulike kommunestyra. Dessuten må vi avsløre SV som parlamentarisk parti ikkje klasse-kampparti.

»Dersom vi får ein arbeidar med på fagleg studiesirkel, betyr det nindre om ho røystar SV.»

Vi har som sagt ikkje fått gjennom-diskutert problema ved ikkje å stille, men dette er problem som over halvparten av laga vil stå oppe i uansett. Vi har store sjansar til å drive ein skikkeleg valboikott dersom heile partiapparatet vert sett inn på dette.

Vi kan tenkje oss at det er rett å stille einskilde stader, der andre tek initiativet til breie frontar, eller der vi kan greie det utan at det går for mykje ut over andre oppgåver.

Men partiet si hovudlinje må vere å ikkje stille i kommunevalet -75.

Partilag på Vestlandet

SVAR TIL

»PARTILAG FRA VESTLANDET»

I deres artikkel om kommunevalget konkluderer dere med at »Vårt partilag går mot at AKP(m-l) si hovudline skal vere å stille til val hausten -75». Dere konkluderer vidare at »vi er skeptiske til såkalla aktiv valboikott – dvs. stor kampanje for å få folk til ikkje å røyste. Det kan gjere skilnaden mellom SV og oss større enn reelt».

Jeg mener at konklusjonen deres og de argumenter dere fører fram er feilaktige,

og skal prøve å gi noen argumenter for det.

I. Hva krevs politisk av kommunistene i det kommende valget?

1) Borgerskapet og dets partier bruker valgene for å føre massene bak lyset om at valg og stemming forbedrer deres kår. Gjennom det borgerlige valgsirkus sprer borgerskapet parlamentariske illusjoner i masseomfang. For borgerskapet har

valgene til hensikt å gi massene illusjoner om at »de er med på å bestemme» i samfunnet, at det er de »folkevalgte» og ikke kapitalistene som virkelig tar avgjørelsene osv.

2) Dette er ikke avslørt for flertallet av massene i Norge. I en sånn situasjon understreker Lenin at kommunistene må delta i valgene for å reise arbeidermassenes krav og bekjempe de parlamentariske illusjonene. Det eneste unntaket er hvorvidt kommunistene har styrke til dette eller ikke. (j.fr. Lenin om valgtaktikk, Oktober -73).

3) Samtlige partier, inklusive de som kaller seg sosialistiske, vil i de forestående kommune- og fylkestingsvalgene støtte opp under det borgerlige valgsirkuset. SV f.eks. vil agitere at »en stemme på SV er et skritt i sosialistisk retning».

4) Vår oppgave som kommunister blir derfor å stille et revolusjonært alternativ som slåss mot valgsirkuset og de parlamentariske illusjonene, som aktivt kjemper mot SVs reformistiske og revisjonistiske ideer om kommuniststyrenes betydning og »fredlig og parlamentarisk vei til sosialismen». Som videre slår fast nødvendigheten av revolusjon og sosialisme som det eneste som kan løse massenes problemer på sikt, og som samtidig viser at bare klassekamp nytter for å bedre massenes kår.

5) Jeg er helt enig i det forslaget til linje som SKs Politiske Utvalg har presentert i august/TF. Det er helt på det rene at partiet vil være i stand til å stille liste i en del kommuner og mange fylker, uten at dette vil gå utover arbeidet i fagbevegelsen, masseorganisasjoner, utbygging av partiet osv.

Deres konklusjon om at »partiet si hovedlinje må vere å ikkje stille i kommunevalet 1975», er derfor etter min mening feilaktig. Det ville være en

sekteisk feil om vi godtok en slik konklusjon.

6) Når dette er sagt, er det sjølsagt rett at vi ikke må presse sitronen for å få stilt liste flest mulig steder og for enhver pris.

En slik linje ville være å gjøre valg »til alt» og nedprioritere viktig utenparlamentarisk arbeid og partiarbeid.

II. Åssen skal vi stille oss til SV?

7) SV galloperer i høyreretning. Innen valget vil SV være ett parti. Utviklinga har vist at SV har blitt et støtteparti for AP, et »regjeringsparti uten ministre». Videre har SV konsolidert seg på en rekke moderne, revisjonistiske linjer og forsvaret i praksis Bresnjev og sosialimperialismen.

Jeg mener for det første at det er umulig for oss kommunister å foreslå noen valgenhet med SV sentralt, slik SV i dag står.

Jeg mener videre at det er uantakelig for progressive og revolusjonære å stemme på SV i en situasjon det ikke fins et revolusjonært alternativ. (for mange kommuner blir dette aktuelt). En slik linje ville støtte SVs høyrekurs og revisjonistiske lederskap.

Jeg mener videre at vi må forklare massene vårt standpunkt og oppfordre dem til ikke å stemme, utfra at det i såfall er en borgerlig politikk de stemmer på.

Argumentasjonen til »partilag på vestlandet» om at dette ville »gjere skilnaden mellom oss og SV større enn reelt» bygger etter min mening på mye illusjoner om SV. Skillet mellom oss og SV, mellom revisjonisme og et revolusjonært alternativ er et fundamentalt og grunnleggende skille. Å ikke ville forklare massene dette, er etter min mening å begå en klar høyrefeil.

Forøvrig er det mange saker det kunne

være interessant å ta opp i diskusjonen om valget: hvilket program vi ønsker å stille med, hvem valgkampen bør rette seg

mot, åssen legge opp boykottarbeid osv. Men dette får stå over til en seinere anledning.

Koba

STYRK UTBREDELSEN AV KK BLANT FOLKET!

Vi tilhører et boliglag i Oslo

En av de største svakhetene i vårt arbeid har imidlertid vært spredninga av KK. Før jul hadde vi ei tid stand hver lørdag, med jevnt bra løssalg, men dårlig abonnentverving. Etter jul gikk vi over til abonnentverving. Hvert medlem skulle verve 2 abonnenter. Resultatet her var halvgodt – bokstavelig talt – ett abonnement pr medlem.

I mellomtida hadde vi 1. mai som ble en stor suksess i vårt distrikt. Av den grunn ble vi kontakta av DS for å sette i gang et prøveopplegg på en KK-kampanje for sommerferien.

Opplegget var slik: Dele ut KK gratis til de samme husstander 2 ganger, og så banke på for å tegne abonnement den tredje uka. Vi ble enige om å sette i gang dette arbeidet fra høsten.

Stedslaget vårt omfatter en bydel med 8000 husstander. Vi valgte 900 av disse. Valget falt på tre strøk hvor det i øyeblikket skjer viktige ting på boligfronten. Derfor tok vi også kontakt med KK og fikk inn to artikler om disse sakene til de første nr. som skulle deles ut foran de 900 dørene. Slik ble vi sikra at det også kom stoff med lokalt tilsnitt.

For å informere de 900 husstandene vi hadde valgt ut laga vi en løpeseddel vi la inn i det første nr. Løpeseddelen hadde denne teksten:

I to uker framover vil du finne ukeavisa Klassekampen utafør døra di. Om 14 dager, onsdag 12. eller torsdag 13. juni kommer vi med et tredje prøvenummer. Vi vil da banke på og spørre om du er interessert i å abonnere på avisa. – Den koster bare kr 30 ut resten av året.

Vi vil også gjerne diskutere avisa med deg, og høre dine reaksjoner på den. Både kritikk av synspunkter og stoffvalg og positive forslag og kommentarer tar vi imot med takk. Vi vil bruke det i arbeidet med å gjøre avisa til et bedre redskap i arbeiderklassens kamp.

– Les avisa nøye og kritisk!

– Diskuter avisa med oss når vi banker på!

– Kanskje du også burde bli abonnent på Klassekampen?

Med kameratslig hilsen **KLASSEKAMPEN**

Å dele ut avisene de to første ukene gikk greit. Men for å rekke å banke på og prate med 900 husstander den tredje uka trengte vi hjelp.

Vi satte av to kvelder (onsdag og torsdag) hvor alle ble bedt om å møte. På forhånd var det satt opp spesifiserte lister over antallet husstander i hvert hus/blokk i de aktuelle områdene. Hver aktivist måtte etter besøket levere skriftlig rapport, med navn på alle husstander, og kort karakteristikk av hver enkel (ikke

hjemme, negativ, likegyldig, positiv, abon. etc.)

Det ble antatt at 20 – 25 husstander pr. pers. pr, kveld var rimelig. Det viste seg at vi fikk et særlig stort problem: Bare ca. 50 % av husstandene var hjemme. P.g.a. ferietid og mange egne folk i avgang måtte vi avslutte aksjonen uten å ha truffet mer enn 600 av de 900 hjemme.

Vi tegna 12 ordinære abonnenenter (1/2 års), og ett gaveabonnement Det skulle bli 2 % av dem vi traff hjemme. Dette er riktignok bedre enn gallup, men vi var likevel ikke helt fornøyd med resultatet. Det betyr likevel at om vi gjennomfører slike aksjoner i hele distriktet vårt kommer vi opp i over 150 nye abonnenter, og det vil jo hjelpe både KK og også oss som arbeider i distriktet ganske godt.

Men en slik KK-kampanje har flere andre sider som det er verdt å trekke fram. I tillegg til abonnentene fikk vi kontakt med det dobbelte antall, vel 20, som var positive. Disse skal vi besøke om igjen og bl.a. selge enkelte eksemplarer av KK til. Noen av disse er også trolig aktuelle i lagssammenheng. Dette er med andre ord også en fin måte både å rekruttere medlemmer og sympatisører til partiet på, og til å komme i kontakt med

folket i vårt eget distrikt, og lære dem og deres problemer å kjenne.

En svakhet ved opplegget:

Vi satsa for stort, og fikk en sprekk til tross for god hjelp utenfra. 900 husstander på en gang var et altfor stort opplegg for oss relativt få aktivister. Man har jo egentlig bare to kvelder til disposisjon ihvertfall på den årstida.

Oppfølging

Vi kommer til å fortsette med liknende opplegg for KK til høsten og vinteren. Rettnok i mer beskjedne målestokk. Vi må jo da stole bare på egne krefter. En måte å gjøre det på kan være at hvert medlem får en ny leiegård (ca. 20 husstander) hver 3. uke. To av ukene vil det bare ta ca 10 minutter å dele ut avisa. Den tredje uka må han avsette 2 – 3 timer onsdag eller torsdag. Med et slikt opplegg kan det hele desentraliseres mer, og kreve mindre administrasjon enn vårt første store opplegg hadde.

I tillegg til systematisk å ta for seg hus etter hus, kvartal etter kvartal, til vi har dekt hele distriktet, er det viktig å følge opp både de abonnenenter og kontakter vi etterhvert får.

Vi utfordrer andre boliglag til en kameratslig kappestrid om hvem som kan tegne flest abonnenter på vår fremragende avis.

P-lagsformann i Oslo

FRAM FOR EN KOMMUNISTISK MILITÆRTJENESTE

OM »SPESIELLE» PROBLEMER

Siden bruddet med SF og oppgjøret med den småborgerlige sosialismen har m-l-bevegelsen gått inn for linja med

politisk militær-tjeneste. Så langt er alt greit.

Men nå har det seg slik at en hel rekke kamerater går rundt og mener at denne

politiske linja i og for seg er helt utmerket og helt riktig for bevegelsen, men når det gjelder akkurat dem sjøl så stiller situasjonen seg noe annerledes. La oss da ta en »kikk« på hva som er så »spesielt« ved situasjonen til disse kameratene: For det første har de ikke tid til å ta militærtjenesten for utdanninga og andre viktige saker må nå engang foran.

Og for det andre er økonomien så skral at de rett og slett ikke har råd. Og for det tredje er kona en del plaget med nervene, og det er ikke lett å bli sittende igjen med en unge.

Og for det fjerde trengs de i den politiske jobben de stiller med, der er det vanskelig for andre å få løst på skikkelig vis, og da må det jo det være viktigere enn å jobbe i militæret som »alle de andre« kan gjøre.

Nå skal vi som driver med militærarbeidet være de siste til å harselere over disse problemene, – de er i høyeste grad reelle. Men særskilt spesielle kan de knapt sies å være, tvert i mot, med små variasjoner er dette de problemene som de aller fleste m-lere møter når de skal avtjene verneplikten. Dette er viktig fordi den falske teorien om »oss med de spesielle problemene« i motsetning til »alle de andre« nå brukes av så mange kamerater at det utgjør en helt avgjørende hindring for videre framgang i militærarbeidet.

VÅR LINJE.

La oss derfor slå fast en del ting som vel egentlig burde være selvfølgelig: Da m-l-bevegelsen i sin tid gikk inn for politisk militærtjeneste, så var det ikke slik at vi ikke skjønnte at det vil oppstå praktiske problemer for kameratene i dette året, og at parolen derfor måtte modifiseres og mister sin gyldighet for alle som kan vise til slike praktiske problemer.

Det finnes heller ingen dekning for oppfatninger om at paroler om politisk militærtjeneste skal tolkes liberalistisk, nærmest i retning av at:

»Dersom du kan ta deg tid og råd til å avtjene verneplikten, så ser vi helst at du gjør militærtjeneste framfor sivilarbeid. Og vis du ikke finner det altfor ubehagelig så foretrekker vi at du tar en vanlig jobb i de store leirene nordpå framfor at du sikrer deg kontor-jobb ved en av de små avdelingene i Oslo-området.»

Tvert imot – når vi stiller parolen om politisk militærtjeneste så er alt utifra arbeidet i militæret er så viktig (både strategisk, militært, m.h.t. ungdomsmassens velferd osv.) at vi prioriterer dette i de 12 eller 15 mnd. det dreier seg om selv om et slik avbrekk vil forårsake visse problemer. Disse problemene er som regel ikke særlig forskjellige fra de som annen norsk ungdom møter, og må finne løsninger på – og her stiller vi med den ekstra fordel at vi har et kollektiv, nemlig laget, som kan og bør trekkes inn for å løse eventuelle vanskeligheter som oppstår.

Nå skal vi ikke benekte at det finnes ekstraordinære tilfeller hvor forholdene er slik at bevegelsens behov eller kameratens situasjon tilsier at han forsøker å dimmere. Men vi vil understreke at det her dreier seg om en handfull, som må tas opp og behandles av sentrale organer. Dette er noe ganske annet enn det problemet vi i dag sliter med i bevegelsen, nemlig en utbredt oppfatning om militærtjeneste som en slags privatsak og linja om at »spesielle problemer« er dimme grunn.

SITUASJONEN NÅ.

En manglende forståelse for ei lettvintholdning til vårt militærpolitiske arbeid er alltså beklagelig, men den kan bli skje-

bnessvanger når vi vet at — de to supermaktene akselererer kapprustninga i kampen om verdenshegemoniet, og at Vest-Europa i dag er brennpunktet for deres interesser. — Norge, med sin strategiske militære posisjon, og sine store olje-forekomster og sitt krav om utvidelse av fiskerigrensa må være forberedt på militære overgrep fra imperialistene innen ikke altfor fjern framtid. — krefter blant såvel politikere som offiserer har begynt å ta til ordet for innføring av en vervet hær, og bruker som et hovedargument den store dimmeprosenten blant ungdommen. — interessekampen blant soldatene, Trøls-saka og Steinsjø-saka viser at kamp etterhvert kommer på et meget høyt nivå, og at marxist-leninistene til tross for at vi er få i antall har kunnet ta ledelsen i disse kampene. I en slik situasjon er det ganske uhørt at det fortsatt finnes store deler av ml-ere som enten søker seg direkte ut i sivilarbeid, dimmer og går over i sivil-

arbeid, bare tar rekruttskolen for deretter å bare gå over i HV, eller hvis de går inn, straks finner seg en jobb som kontor-assistent fjernt fra soldatmassene.

KONKLUSJON:

For å rette på disse forholdene, må vi sette linja med politisk militærtjeneste ut i livet som ei linje for hele bevegelsen .

Følgende tiltak må treffes:

- 1: Sjekk deg sjøl og forholdet til militæret! Det er best å komme ut tidlig. Da oppstår det færre sosiale problemer og det er lettere å kjøre ut en riktig stil overfor jevnaldrene rekrutter.
2. Ta opp i laget medlemmenes forhold til militæret. Diskuter med folk som av »spesielle grunner» ikke har tenkt til å ta vanlig militærtjeneste.
3. Sørg for tidlig og nøyaktig rapportering til sentrale organer. Fortsatt får vi en del lapper av typen: »Finn skal ut i flyvåpnet i april, tror jeg». Det er ikke mye hjelp i!

SLUTT OPP OM KULTURFRONTEN

TF nr. 2/74 hadde et innlegg om forholdet mellom partiet og Kulturfronten, undertegna bs.

Innlegget er holdt i en sutrende tone, og innsenderen hevder at partiet har brutt løfter og ikke gitt Kulturfronten tilstrekkelig prioritet og støtte. En får inntrykk av at Kulturfronten er fullstendig i lomma på partiet, og at fronten kan skruses av og på avhengig av AKP-ledelsens prioritering og innsats.

Dette er sjølsagt feil. Kulturfronten er en uavhengig organisasjon. Medlemmene er uenige i mange partipolitiske spørsmål, men står sammen på frontens plattform.

Når Kulturfronten og Folkemagasinet ennå ikke har slått igjennom, skyldes dette ene og alene feil som er gjort innafør fronten. Det er en grunnleggende politisk feil å tro at en demokratisk frontorganisasjon kan være dirigert og avhengig av ett politisk parti.

Borgerskapet bruker kulturen som et viktig ledd i den ideologiske undertrykking av folket. Libertas-rapportene om skolen og NRK, og rettssaka mot Nar e Tr al er klare angrep på ytringsfriheten. Nekting av statsannonser til KK er et annet eksempel. Arbeiderklassens egen kultur er systematisk undertrykt i

skolen og i massemedia. Kunstnere og kulturarbeidere er økonomisk sett blant de svakest stilte her i landet. Folkelige organisasjoner er i ferd med å bli knekt av Staten gjennom skattlegging og byråkratisering, mens kapitalens spekulative undertrykkingskultur får fritt spillerom.

På grunn av feilaktig politikk og dårlig utvikla demokrati er Kulturfronten ennå en liten organisasjon. Utviklinga det siste året viser klart at fronten har en historisk oppgave. På frontens 2. landsmøte i mars ble grunnen lagt for utvikling av ei riktig

linje i kulturarbeidet som nå gir seg utslag i handling på konkrete saker. En offensiv for å gjenreise Folkemagasinet er innleda. Kulturspørsmål bør få en breiere plass i partimedlemmenes bevissthet. Gjenreis arbeiderklassens egen kultur på hjemsted og arbeidsplass. Bekjemp kapitalens for-dummende profittkultur. Slutt opp om Kulturfronten!

Kamerater i fronten.

Adresse: Kulturfronten

Postboks 8405, Hammersborg,
Oslo 1. Kontor: Pilestredet 28II.

STÖTT DET CHILENSKE FOLKETS KAMP MOT FASCISMEN

11. september 1973 tok militærjuntaen makta i Chile og skapte et fascistisk styre. Samtidig begynte det chilenske folkets motstand, og de trenger vår støtte. Derfor deltar vi aktivt i Solidaritetskomiteen for Chile, som er en brei komite der både sosialdemokrater og SVere deltar.

Vi som kommunister er spesielt forplikta til å delta i dette solidaritetsarbeidet. Vi er forplikta av den proletariske internasjonalsmen. Utfra det må vi kjempe for en riktig linje i støttarbeidet som samler breiest mulig støtte til det chilenske folkets kamp mot fascismen, og hindre en utvikling slik en har fått i mange europeiske land med splitta komiteer, og vi må som kommunister spre erfaringen at bare væpna revolusjon kan gi arbeiderklassen og folket makta.

Det viktigste som nå skal skje i støttarbeidet er en solidaritetsuke i begynnelsen av september. Parolene for uka er :

STÖTT DET CHILENSKE FOLKETS KAMP MOT FASCISMEN!

FRIGI DE POLITISKE FANGENE PROTESTER MOT RETTSSAKENE!

BRYT MED JUNTAEN I CHILE!

Tom side